

GEDDY LEE **LUCHT** **ZIJN** **HART**

De geruchten zijn sterk, maar vooralsnog ligt de focus van Geddy Lee bij zijn boek *My Effin' Life* en een vierdelige documentaireserie waarin hij bekende collega's Melissa auf der Maur, Les Claypool, Krist Novoselic en Robert Trujillo bezoekt. De Bassist kreeg de kans om de Rush-legende exclusief te spreken en ja, het werd een fijne conversatie met een heerlijk en eerlijk mens. 'Rush zit nog altijd diep in mijn hart. De dood van Neil heeft het hart uit de band gerukt en daar zal ik mee moeten leven.'

De afgelopen jaren sprak ik Geddy Lee regelmatig. De eerste keer was in 2000 in een chique boetiekhotelletje in hartje Londen. Hij had net zijn eerste soloalbum *My Favourite Headache* uitgebracht en Geddy voelde zich naakt en wat vreemd. 'Praten over muziek en mijn basspel zonder daarbij Neil (*Peart*) en Alex (*Lifeson*) te betrekken, voelt raar. Ik ben trots op de plaat en mijn gitaarspel, maar ben vooral bezig met de gedachte: wat vinden die andere twee ervan?

14 jaar later zou ik Lee weer ontmoeten. Dit keer backstage van het fameuze Shoreline Amphitheater in Mountain View, een stadje ten zuiden van San Francisco. Bij die gelegenheid liet hij mij verschillende basgitaren zien en technieken die hij in zijn bijna 50-jarige carrière als bassist had gebruikt. Het was een jolige boel. Tijdens het gesprek liepen Lifeson en Peart beurtelings binnen en werd het van dichtbij duidelijk hoe close de drie heren waren. Als dit verhaal de revue passeert, valt de Canadees even stil. 'Ik kan mij dit nog goed herinneren.

We zaten met Rush midden in een geweldige tour. Alle shows waren uitverkocht en Rush was tijdens die tournee in absolute topvorm. Het is een bitterzoet moment voor mij.'

In de jaren tachtig veranderde de sound van Rush, maar ook van jouw basspel.

'Absoluut en dat was ook nodig hoor. Opeens doken er bands zoals The Police, The Cars en artiesten zoals Elvis Costello op. Die maakten spannende muziek met korte songs. Ongemerkt waren die invloeden ook binnengeslopen bij Alex, Neil en mijzelf. Ik weet nog dat Neil helemaal weg was van het drumwerk van Stewart Copeland van The Police en ik vond de baspartijen van Sting uiterst interessant. Het was een hele inspirerende tijd die eigenlijk begon met het album *Moving Pictures*. Het is eigenlijk de eerste plaat waar ik tevreden was met mijn basspel. In die tijd was ik erg geïnspireerd door het baswerk van Chris Squire (*Yes*). Wat hij als bassist heeft weggezet, vind ik nog altijd erg bijzonder.'

> Hoe beleefde jij de muzikale revolutie die eind jaren zeventig de hele symfonische wereld op zijn kop zette?

'Punk was een wake-up call voor ons. We toerden door Engeland toen de Sex Pistols voor het eerst op de televisie kwamen. Muzikaal konden ze er weinig van, maar ik vond het wel heel fascinerend. Aan de andere kant werd het voor veel mensen wel meteen duidelijk dat wat wij deden, muzikaal toch heel bijzonder was. Wij hielden overigens zelf altijd al een muzikale vinger aan de pols. Ik luisterde naar jonge bassisten. Naar hun sound en welke gear ze gebruikten. Het was ook de periode dat ik mijn Rickenbacker bas langzaam los liet.'

Humor is altijd de rode draad binnen de band geweest.

'Er was altijd humor binnen Rush, maar dan wel tussen ons drietjes. We lieten dat niet merken in onze muziek. Alex is wellicht de grappigste man die ik in mijn hele leven heb ontmoet. Neil was in het echte leven ook heel grappig en kurkdroog. Maar hij spotte niet in zijn teksten. Die waren serieus, gelaagd en vol met boodschappen. Dat triggerde Alex en mijzelf. Ik moest mij wel als bassist blijven ontwikkelen om die stappen binnen Rush te maken. We hadden een onuitgesproken adagium: we zouden muzikaal nooit concessies doen om succesvoller te zijn. Dat is een verworvenheid waar ik nog altijd erg trots op ben.'

'Ons adagium was dat we nooit muzikaal concessies zouden doen om succesvoller te zijn'

Uit de transitieperiode stamt ook de song Tom Sawyer, wellicht het bekendste nummer dat Rush heeft gemaakt.

'Het is een song waarop ik tot de dag van vandaag nog erg trots op ben. We speelden in die periode mee op het album Universal Juveniles van onze Canadese collega Max Webster en tijdens die sessies kwam Neil in aanraking met hun songschrijver Pye Dubois. Hij kwam aan met de tekst die handelde over Tom Sawyer. Met dat idee in het hoofd verhuisden we het hele Rush-circus naar de studio in Stony Lake, Ontario. Uiteindelijk was The Camera Eye de eerste song die uit de koker kwam. We namen ook voor de eerste keer op en dat was voor mij een hele nieuwe ervaring. Wij adopteerden juist die opname-techniek volledig door met nieuwe microfoons te werken en elke opname op een verse tape te zetten om zodoende een optimale kwaliteit te krijgen.'

BOUNDARY MICROFOON

Ik begreep dat je destijds zelf gebruikmaakte van de zogenaamde boundary microfoon.

'Dat klopt. Hij was op mijn lijf vastgeplakt en legde alle geluiden in de ruimte vast waardoor je volledig gebruik kon maken van de ambiance. Weet je, het succes van Permanent Waves (het album dat voor Moving Pictures verscheen, JPH) zorgde voor een heel andere sfeer in de studio. Ik weet nog dat we Red Barchetta hadden geschreven. Een moeilijk nummer dat er echter wel binnen één take op stond.'

Even terug naar het moment dat Neil Peart de nieuwe drummer werd. Hoe kijk je daar nu op terug?

'Het was een geweldige ervaring. Volgens mij kwamen er drie drummers op die auditie af. Ze hadden allemaal geweldige drumkits, behalve een lange slungel die zijn trommels in afvalzakken bij zich had. Dat was Neil. Hij ging zitten en weg waren we. Het leek wel of er een automatisch geweer afging. Ik ging ook meteen anders bassen. Neil dwong mij vanaf het eerste momenten dingen te doen die ik nooit eerder had gedaan. Ik weet nog dat Alex in het begin moeite met Neil had. Dat kwam ook vanwege diens geweldige persoonlijkheid en intelligentie. Maar ook hij was snel overtuigd.'

Jullie waren niet altijd brave schooljongens. Ik las dat jullie tijdens het maken van het album Caress Of Steel in 1975 apestoned waren.

'Haha, dat klopt. Eigenlijk te stoned om überhaupt iets op te nemen. Toen we klaar waren met de opnames, waren we erg tevreden. Totdat ik pakweg een half jaar

later naar de plaat luisterde. Het klonk echt helemaal nergens naar. Uiteindelijk was het een hele goede les voor ons. Als je muziek maakt in de stijl van Rush, moet je scherp zijn en daar passen geen drugs bij. Ik heb ook weleens een optreden gedaan toen ik volledig van de wereld was door het gebruik van acid. Dat was die keer dat ik uit Rush werd gegooid.'

Hè?

'Dat was in 1969. We hadden net manager Ray Daniels binnengehaald en die zag het simpelweg niet in mij zitten. Rush viel uit elkaar en Alex richtte met twee andere muzikanten de band Hadrian op. Later kwam ik er pas

achter dat niet Ray maar onze eerste drummer John Rutsey het niet in mij zag zitten. Natuurlijk heb ik er voor dit boek met Alex over gehad maar hij vindt het nog altijd moeilijk om het over dat onderwerp te hebben. Ik weet nog dat ik destijds naar Hadrian ben gaan kijken en heb daar een ander concert voor opgegeven.'

Wat voor een concert?

'Een concert van Jimi Hendrix en zijn Experience.'

De release van het album 2112 was jullie redding en lanceerde jouw carrière als die geweldige bassist.

'Het grappige is dat wij destijds helemaal niet beseften dat we met een bijzonder werkstuk bezig waren. Het grappige is dat we ook langzaam werden geaccepteerd door hardrockbands zoals Kiss en Nazareth. Man, man, wat konden die Schotten drinken. Het was altijd een misconceptie dat wij lieverdjes waren. In mijn boek haal ik mijn cokegebruik in de jaren tachtig aan. Maar uiteindelijk bracht het mij op de rand van waanzin. Als je meer dan 20 optredens achter elkaar doet, zonder een vrije dag ertussen, dan moet je wel topfit zijn. We waren dertigers die niet meer alleen konden drijven op onze jeugdige onbezonnenheid. Zelfs tijdens de drumsolo's van Neil dook ik achter het podium om samen met vrienden een paar lijntjes coke op te snuiven. Heel treurig.'

COMPLETE SCHOK

Uiteindelijk kwam er een einde aan het geweldige avontuur met Rush.

'Weet je, ik heb 45 jaar lang bijna continu getourd, afgezien van de periode dat Neil vanwege persoonlijke issues een aantal jaren niet kon spelen. Toen hij in 2015 definitief aangaf dat hij ermee wilde stoppen, was dat een complete schok voor mij. Toen hij daarna ernstig ziek werd, was dat de tweede schok. Eigenlijk werd ik in één

> keer beroofd van al mijn muzikale inspiraties. Het zorgde voor de nodige reflectie. Zeker toen mijn moeder tekenen van dementie begon te vertonen.'

In je boek ga je ook terug naar je jeugd en de verhalen over jouw ouders die ternauwernood de vernietigingskampen in de Tweede Wereldoorlog overleefden.

'De verhalen van mijn ouders zijn verschrikkelijk. Ze ontmoetten elkaar voor de Tweede Wereldoorlog waarna ze allebei in kampen belandden. Na de oorlog zochten ze elkaar weer op en bleek dat ze alle verschrikkingen hadden overleefd. Het was voor hen het moment om naar Canada te emigreren. Uiteindelijk overleed mijn vader toen ik 12 jaar oud was. Toen ik met dit boek bezig was, besepte ik pas dat ik zijn dood nooit helemaal heb geaccepteerd. Hij heeft niks van mijn succes meegekregen en ook niet gezien hoe sterk zijn vrouw, mijn ma was. Ik zal eerlijk zijn: ik ben erg lang ongelukkig geweest en heb ook therapie gedaan. Zonder die therapie had ik dit boek nooit kunnen schrijven.'

Je vertelde mij jaren terug dat Neil het verlies dat je in jouw leven hebt geleden, zo mooi wist te verwoorden in de song Dreamline van het album Roll The Bones (1991).

'Hij kwam destijds met de tekstregel: We're only immortal for a limited time. Ik besepte opeens dat het leven kort is en dat ik het moment moet grijpen. Niemand anders kon zoveel in één zin zeggen als Neil.'

Je was niet blij toen Neil zijn pensioen aankondigde.

'Natuurlijk niet en dat was heel oneerlijk van mij. Neil raakte in de jaren negentig zijn hele gezin kwijt (zijn vrouw en dochter overleden respectievelijk in 1997 en 1998, JPH) en hij wilde gewoon verder met zijn nieuwe gezin. Ik weet nog dat jij destijds in Mountain View was en ook Neils vrouw Carrie en zijn kinderen daar waren. Neil vond dat geweldig, maar hij wilde gewoonweg niet meer maanden weg. In het begin had ik daar veel moeite mee en reageerde ik egoïstisch. Ongelooflijk eigenlijk. Een paar maanden later zocht ik contact met Neil en heb ik aangegeven dat ik zijn besluit volledig accepteerde.'

'Als je muziek maakt in de stijl van Rush, moet je scherp zijn en daar passen geen drugs bij'

Hoe kijk jij terug op zijn einde?

'Neil en ik waren binnen Rush altijd heel close. Tijdens de eindfase van zijn ziekte heb ik hem bezocht in Californië, waar hij woonde. Ik stond op zijn terras en zag de zon ondergaan. Het leek wel of het een teken was. Toen Neil overleed was dat het eerste moment waar ik meteen aan dacht. Een moeilijk maar ook mooi moment dat ik nooit meer vergat. Het was de inspiratie voor deze song.'

En op de laatste jaren met Rush?

'Het einde zat er al aan te komen. Toen Neil aangaf dat hij niet meer voor de volle honderd procent kon spelen, wisten we dat dit ook het einde van Rush was. We hebben nog wel met het idee gespeeld om nieuwe songs op te nemen, maar daar had hij uiteindelijk ook de kracht niet meer voor. Een jaar na de mededeling van Neil dat hij geen live-optredens wilde doen, vertelde hij ons dat hij een hersentumor had. Het was heel moeilijk om het einde van Rush te accepteren, maar de dood van Neil was pas echt een drama.'

Jij en Alex deden mee aan de tribute-concerten voor Foo Fighters-drummer Taylor Hawkins. Ik was erbij in Londen en zag hoe jij tijdens jullie optreden straalde.

'Het was ook een fantastische avond. We deden het voor Taylor, maar het was ook de eerste keer sinds jaren dat ik weer op een podium stond. Ik durf best te stellen dat het de meest speciale gig van mijn leven was. Alles kwam samen. Ik besepte op dat moment hoezeer ik het nodig heb om weer te gaan spelen. Kijk, een hele poos was dit een taboe en dat taboe is verdwenen. Of Alex en ik nu iets samen doen of dat we gewoon weer als Rush op pad gaan.'

My Effin' Life van Geddy Lee is nu te koop. Daarnaast maakte Lee een vierdelige documentaire met de titel: Are Bass Players Human Too? Deze is te zien op Paramount + (vooralsnog niet hier te zien)

Lees, luister en kijk verder op **deBassist +**

VIDEO Geddy Lee Asks: Are Bass Players Human Too? | Official Trailer | Paramount+

VIDEO Geddy Lee explains his Effin' Life | Extended interview

VIDEO Julia Hofer: Top 5 Rush Bass Lines | Geddy Lee | Thomann

VIDEO Watch This and Don't Tell Me Geddy Lee isn't one of the greatest Bass Players of All Time!

VIDEO Rush Clockwork Angels Tour 2013 (volledig concert)

ARCHIEF Geddy Lee's Big Beautiful Book Of Bass uit DB 48, april-juni 2019
debassist.nl